

Abans de ser memòria

El record de cada persona de qui m'he enamorat amb més o menys dolor, desig i esperança

Foto: Gemma Ventura

Quant durarà aquest ram? Mentre em respon que amb prou feines arribarà als sis mesos, m'explica que mira, hi ha semprevives, hortènsies, d'aquestes n'hi diuen confeti, i tot de noms que em sonen però desconec, per dins em dic però què coi faig? Les compraré en funció del temps que visquin? I si no duren dos anys com les altres de l'aparador, ja no m'interessen?

La bellesa dura un segon. El tacte d'uns llavis que vols i que es mouen a poc a poc en els teus. I que hi són, i hi ets, i ho saps, que feu l'amor ara i després ja no sereu res (i què?). Dura un segon la complicitat que endevines (i et respon) als ulls d'algú. El desig abans de ser pell. La pell abans de ser memòria. Dura un segon el record de cada persona de qui m'he enamorat amb més o menys dolor, desig i esperança. O no, al revés: duren un segon les dues mans a la meva cintura i milions d'anys el record que ho rebobina.

Miro el ram que tinc al palmell, com si ja fos mig meu i com si aquestes flors mudes em poguessin acabar de convèncer d'alguna manera. Com podria valorar un amor en funció del temps que em durarà? Qui em pot jurar que una relació de 50 anys és més bona que la d'una nit? Quina balança ho sap, com ho mesura?

Sí, senyora florista. Sé que aquestes flors un dia es pansiran del tot. Però les compro i, sap?, les posaré en un pot de fusta, a la tauleta de nit. I m'acompanyaran com m'acompanyen, pell endins, les persones que he estimat i les que encara no. Potser vostè, que enllaça els rams com si els preparés per a una cita, ho sap, que hi ha coses que valen la pena ser viscudes amb una sola mesura: el perfum que deixen dins nostre.